

EMIL GĂRLEANU

DIN LUMEA CELOR CARE NU CUVÂNTĂ

CEA DINTĂI DURERE

ANDREAS PRINT

(1878-1914)

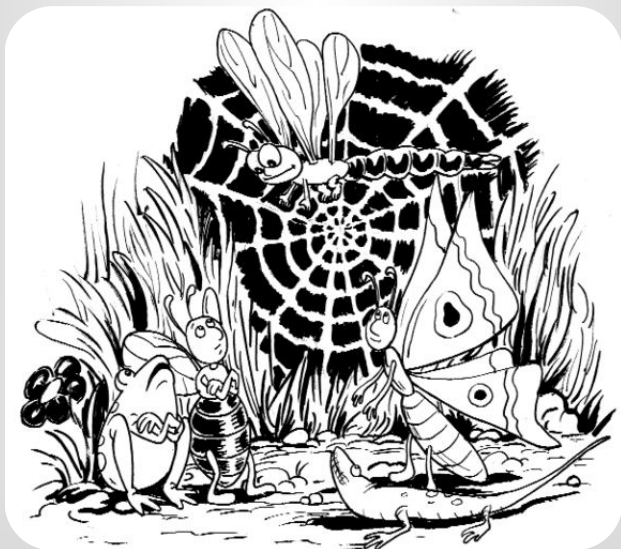
Emil Gârleanu

Din lumea celor care nu cuvântă

◆ ◆ ◆

Cea dintâi durere

Grafică: Costin Călimoceanu

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GÂRLEANU, EMIL

Din lumea celor care nu cuvântă; Cea dintâi durere / Emil Gârleanu.- București: Andreas Print, 2013

ISBN 978-973-8958-50-0

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2016

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 15.03.2011; Coli de tipar: 11

Format: Z₆ (16/54x84 cm).

I.S.B.N.: 978-973-8958-50-0

CUPRINS

DIN LUMEA CELOR CARE NU CUVÂNTĂ / 7

Cât un fir de neghină / 7
Gândăcelul / 12
Sărăcuțul!... / 16
Călătoare!... / 19
Musculița / 23
Cântărețul / 26
Hoinar / 29
În curtea mea / 34
După asemănarea lor / 39
Cioc! Cioc! Cioc! / 43
În fel și fel de fețe... / 48
Mai sus! / 54
Nedespărțite!... / 56
Pasere de noapte / 59
Vulturul / 62
Cucoșul / 66
Ca soarele!... / 70
Luptătorii / 74
Mărinimie / 78
Singuratecii / 80
Filozoful / 82
Când stăpânul nu-i acasă! / 85
Grivei / 89

Fricosul / 93
Musafirul / 96
Căprioara / 99
Voinicul! / 102
Gâza / 105
Părăsită / 110
Calul / 115
Tovarășii / 121
Trandafirul / 126
Frunza / 129
O rază / 133
Puișorii / 136
Floarea lacrimilor / 140
Într-un colț de biserică / 143
În ajunul Anului Nou / 146

CEA DINTÂI DURERE / 153

Cea dintâi durere / 153
Meșterul de oglinzi / 160
Făgăduința / 163
De pe când luceferi... / 167
Recunoștința / 169

REPERE BIOBIBLIOGRAFICE / 173

Din lumea celor care nu cuvântă

Cât un fir de neghină

„**N**u trebuie să fii cât un munte de mare ca să poți judeca. Ci de-ai fi cât o neghină, ori cât un fir de colb, dacă ai în căpșorul tău scânteia dumnezeiască ce cuprinde lumea, ți-i de ajuns: știi ce ești, de unde vii și-ncotro trebuie să te îndrepti.“
Gândirea aceasta i-o spusese gânghaniei o furnică. Și spusa muncitoarei îi intrase atunci pe o ureche și-i ieșise pe alta. De-abia văzuse de câtevâ zile lumina soarelui, pământul, florile! În iarbă i-au

părut toate un rai; dar când a întins aripioarele și a zburat, mirându-se că poate să străbată aerul, când apoi a căzut istovită de oboseală, pe-o frunză, atunci întâiași dată a cunoscut greul. Și spusele furnicii i-au venit în minte... Ce era? O gănganie mică, fără strălucire, rotundă, ca o sămânță. De unde venea? Din iarbă; ținea minte că se trezise sub o rochița-rândunicii. Dar încotro avea să se îndrepte? Ei, asta era greul!

S-a scoborât de pe frunză și-a purces să caute din nou furnica. A umblat încoace, încolo – furnica nicăiri. Altele a întâlnit, dar grăbite. Furnicile nu prea stau de vorbă. A mers mult și bine; altă gândire n-a mai auzit. „Înțelepciunea e rară“, se gândea biata gânğanie. Și acesta a fost al doilea necaz al ei. E greu începutul! Într-o zi o prinse ploaia; din nebăgare de seamă, căzu într-un șuvoi. De-abia scăpă, pe-un pai. Iar altă dată, ce spaimă, Doamne! Stătu o clipă, fără suflare, sub talpa cizmei grădinarului. Avusese noroc de-o pietricică ce lăsase lângă dânsa un gol. De ce-ți atârnă viața în ziua de azi! Dar trebuia să se păzească de acum cu tot dinadinsul. Trai e acela când ești nevoit să-l cumpănești în fiecare clipă? Umbla numai pe dibuitele: cercetând, ocolind, ispitind. Colo e apă, dincolo oameni, mai la o parte un cărucior cu copii. „La ce m-a lăsat Dumnezeu dacă n-am părțicica mea de pământ? se întreba gânğania. Unde să mă așez ca să rămân liniștită?“ Atunci în față i se ridică deodată casa, locuința stăpânului grădinii. „Sus, acolo, trebuie să fie bine... dar e prea înalt.“ Să se ridice cu cumpătare. Întâi zbură pe vârful unei gherghine; de acolo, pe-un copăcel, pe-un călin; pe urmă, pe iedera dimprejurul balconului. În sfârșit, iat-o: a ajuns. S-a așezat pe marginea

streșinei. Uf! Cum arde tabla. Soarele o dogorește, un chin! Va să zică, și aici, iad. Și gândul o munci iar: Ce rost avea pe lume?... Toate celelalte vietăți păreau că au o chemare. Și fluturul? Cum de nu. Dar fluturul e încântarea ochilor, e floare zburătoare, e o picurare vie din curcubeu. Furnica își face casă, agonisește, trăiesc mii la un loc; furnica, dacă ar fi de o sută de ori mai mare, i-ar fi destulă mintea pe care o are acum, în vreme ce atâtea dobitoace mari cât munții, dacă ar fi de o sută de ori mai mici, nu le-ar ajunge mintea pe care o au cum simt. Albina... Toate, toate. Și ea? Seama ei pe lume?...

